

Arrest

nr. 216 945 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 9 november 2015 België is binnengekomen, samen met haar twee minderjarige kinderen A. en H., diende op 20 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 30 april 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 20/11/2015

Overdracht CGVS: 03/02/2016

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 20 februari 2018 van 09.15 uur tot 13.03 uur bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Matabaro loco meester Massin, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit de regio Daya Fulad, gelegen in het district Ajristan in de provincie Ghazni. U bent Hazara van etnische origine en hangt het sjiitische geloof aan.

Kort na uw geboorte verhuisde uw familie naar het district Nawur, eveneens gelegen in Ghazni, omdat jullie gronden werden afgenomen door de Pashtounen. Toen u zeven à acht jaar oud was, werd uw moeder ziek en verhuisden jullie naar de stad Kabul. Naast uw moeder, had uw vader nog een tweede vrouw in Iran. Toen u ongeveer 15 jaar oud was, regelde uw vader uw huwelijk met een Afghaan die in Iran woonde. Hij was vijf à zes jaar voordien naar Iran verhuisd nadat zijn broer en oom gearresteerd en vermoord werden door medewerkers van Hafizullah Amin. Jullie trouwden in Afghanistan en vertrokken kort nadien naar Iran, net na de interventie van de Sovjet-Unie in Afghanistan eind december 1979.

In Iran werden jullie geregistreerd als Afghaanse vluchtelingen. U woonde er steeds in de provincie Teheran. Nadat uw man diabetes kreeg in 2008 of 2009, begon u te werken als schoonmaakster en persoonlijke verpleegster van een verlamde vrouw. In 2010 ging u met uw twee jongste kinderen naar Yazd om er deel te nemen aan een huwelijksfeest van een familielid. Op de terugweg werd u tegengehouden door de politie. Omdat u geen toelating had om naar een andere provincie te reizen, werden de verblijfskaarten van u en uw kinderen ingetrokken. Omdat uw kinderen niet meer naar school konden gaan in Iran en er geen toekomst meer hadden, besloot u in 2015 Iran samen met uw twee jongste kinderen te verlaten. Omdat uw man verzwakt was door zijn ziekte, bleef hij achter in Iran.

Via Turkije reisden jullie naar West-Europa. Op 9 november 2015 kwamen jullie aan in België, waar u op 20 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: tijdelijke verblijfskaarten voor Iran van u en uw familieleden, verschillende medische attesten uit België, verschillende foto's van u en uw familie en een verzendingsbewijs uit Iran.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de vijanden van uw schoonfamilie. U vreest eveneens dat u en uw familieleden zullen worden vervolgd door de taliban en IS omdat jullie Hazara's zijn.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het attest van psycholoog Frederik Descheemaeker blijkt immers dat u lijdt aan depressie en klaagt over geheugenproblemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hoewel u verklaart dat u uw volledige volwassen leven hebt doorgebracht in Iran, uw vrees voor terugkeer dient te worden beoordeeld ten opzichte van Afghanistan, het land waarvan u verklaart de nationaliteit te hebben (CGVS, p. 6).

Aangaande uw voorgehouden lang verblijf in Iran moet bovendien worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw verblijfssituatie in Iran geenszins coherent zijn. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u in Iran nooit verblijfsdocumenten hebt gehad en dat u daar illegaal leefde (Verklaring DVZ, punt 24; Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Vreemd genoeg gaf u tijdens het gehoor op het CGVS te kennen dat u wel degelijk verblijfsdocumenten hebt gehad in Iran. U verklaarde dat u op de DVZ de vraag niet goed had begrepen. U dacht dat ze u toen vroegen of u op dat moment een verblijfsvergunning bij u had en dat u daarom toen ontkennend hebt geantwoord (CGVS, p. 3-4). Deze verklaring is evenwel geenszins in staat bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen. Aangezien u op de DVZ liet optekenen dat u nooit in het bezit bent geweest van een verblijfsvergunning in Iran, doet deze uitspraak in ernstige mate afbreuk aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten ter staving van het (legale) verblijf van u en uw familie in dat land.

Wat betreft uw (tijdelijke) Iraanse verblijfskaart afgeleverd in de maand mehr 1378 (september 1999) die u tijdens het gehoor op het CGVS hebt voorgelegd, moet worden opgemerkt dat het opvallend is dat dit bijna 20 jaar oude document in zo goed als perfecte staat verkeert. De voorgelegde (tijdelijke) verblijfskaarten van uw echtgenoot en dochters zijn slechts kopieën, in het geval van het document van uw man bovendien onleesbaar, die geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien dient er nog op gewezen te worden dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc. Aan de door u voorgelegde privé-foto's die zouden genomen zijn in Iran kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit deze foto's hoe dan ook geen lang en ononderbroken verblijf in Iran blijken. Het verzendingsbewijs uit Iran toont enkel aan dat u in dat land contacten hebt, wat in deze beslissing niet meteen in twijfel wordt getrokken.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de manier waarop u uw verblijfsvergunning in Iran rond 2010 bent kwijtgespeeld, weinig aannemelijk. Zo verklaart u dat u met uw twee jongste zonen vanuit Teheran naar een trouwfeest van een neef of nicht ging in de provincie Yazd (CGVS, p. 19). Toen u tickets ging kopen voor de terugreis, werd u tegengehouden door de politie die u vroeg naar uw toelating om naar een andere provincie te reizen. Toen bleek dat u die niet in uw bezit had, werden de (tijdelijke) verblijfskaarten van u en uw kinderen in beslag genomen (CGVS, p. 19-20). Gevraagd waarom u geen toelating had aangevraagd om naar Yazd te reizen, verklaarde u plots dat u eigenlijk niet naar Yazd wou gaan maar dat uw zus erg had aangedrongen op uw komst omdat ze ernstig ziek was. Vervolgens had u toch besloten om naar Yazd af te reizen. U had evenwel niet veel tijd om een reisvergunning aan te vragen omdat de kantoren steeds gesloten waren op donderdag en vrijdag (CGVS, p. 20). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat u aanvankelijk aangaf dat u naar Yazd afreisde om het huwelijk van een neef of nicht bij te wonen en pas nadien, toen hier dieper op werd ingegaan, uw verklaringen aanpaste en stelde dat u naar Yazd afreisde om uw ernstig zieke zus te bezoeken. Het blijft evenwel weinig aannemelijk dat u voor een familiebezoek het risico nam om zonder toelating naar een andere provincie te reizen waardoor u de verblijfsvergunning van u en uw twee minderjarige kinderen op het spel zette. Uw verklaring dat het kantoor in het weekend (op donderdag en vrijdag) gesloten was, is geenszins in staat deze vaststelling te wijzigen. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dienen er grote vraagtekens te worden geplaatst bij uw verklaringen over uw voorgehouden langdurige verblijf in

Iran. Wat betreft uw verklaringen over uw vrees voor u en uw kinderen bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, moet worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent om deze verklaringen aannemelijk te maken. Zo stelt u dat u in Afghanistan zelf geen persoonlijke vijanden heeft, maar dat

een broer en een oom van uw man 30 jaar geleden werden gearresteerd en gedood door handlangers van Hafizullah Amin en dat een andere schoonbroer ongeveer acht jaar geleden werd gedood in Loristan of Nuristan (CGVS, p. 13, 15 en 23). Bij een eventuele terugkeer vreest u problemen te zullen krijgen met deze vijanden van uw echtgenoot (CGVS, p. 13, 15 en 23).

Toen hier dieper op werd ingegaan bleek u evenwel niet te weten wie deze vijanden precies zijn. U moest toegeven dat u de vijanden van uw echtgenoot niet kent en wist evenmin of de twee broers van uw echtgenoot door dezelfde vijanden werden gedood (CGVS, p. 23).

Daarnaast haalt u aan dat u en uw familieleden Hazara's zijn en dat jullie worden vervolgd door de taliban en Daesh die overal in Afghanistan Hazara's vermoorden (CGVS, p. 23-26). U verwijst daarbij ook naar verschillende aanslagen die in de voorbije jaren werden gepleegd in de stad Kabul (CGVS, p. 9-10). In dit verband moet vooreerst worden gesteld dat uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat een algemene verwijzing naar aanslagen waarbij Hazara's in Afghanistan zijn omgekomen geenszins volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. U dient uw ingeroepen vrees als Hazara bij terugkeer naar Afghanistan in concreto aan te tonen, wat u niet hebt gedaan.

Voorts moet worden opgemerkt dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen, plaatsen en omstandigheden van eerder verblijf, uw werkelijk familiaal netwerk, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw regio van oorsprong en werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan en de omstandigheden van uw verblijf in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst, uw familiaal netwerk en uw levensomstandigheden (op uw eerdere verblijfplaatsen) kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw voorgehouden afkomst uit de provincie Ghazni en uw familiaal netwerk in de stad Kabul geenszins coherent en doorleefd zijn.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw regio van afkomst. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat u bent geboren in Kabul en dat u daar steeds hebt gewoond tot aan uw vertrek naar Iran (Verklaring DVZ, punt 5 en 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u evenwel dat u bent geboren in Ghazni en dat u zeven of acht jaar oud was toen u in Kabul ging wonen (CGVS, p. 3 en 5). U verklaarde dat u op de DVZ eveneens had aangegeven dat u afkomstig bent uit Ghazni, maar dat de tolk had gezegd dat u van Kabul bent en ze toen ook hebben opgeschreven dat u geboren bent in Kabul (CGVS, p. 3). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk. Bovendien weet u nauwelijks iets over de regio in Ghazni waar u en uw familie van afkomstig zouden zijn. Zo stelt u aanvankelijk dat u en uw familie afkomstig zijn van een regio die Daya Fulat heet en dat het district waar u bent geboren Shajarestan heet.

Vervolgens past u uw verklaringen aan en stelt u dat dit district Hajarestan heet. Ter verduidelijking gevraagd wat de exacte naam van het district is waar u bent geboren, herhaalt u dat dit district Hajarestan heet (CGVS, p. 4). Uit de informatie op het CGVS blijkt evenwel dat er in de provincie Ghazni geen district is dat Shajarestan of Hajarestan heet. Vermoedelijk verwijst u naar het district Ajristan, dat wel één van de districten van Ghazni is.

Dat u niets eens de correcte benaming kunt meedelen van het district waar u bent geboren, doet in ernstige mate afbreuk aan uw voorgehouden afkomst uit de provincie Ghazni. Bovendien legt u bevreemdende verklaringen af over het vertrek van uw familie uit Ghazni. Zo stelt u dat de gronden van uw familie tijdens het regime van Abdul Rahman Khan aan de Kuchi's en Pashtounen zijn gegeven en dat uw ouders op dat moment van Daya Fulat naar het district Nawur zijn verhuisd. Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat Abdur Rahman Khan over Afghanistan heerste tussen 1880 en 1901. Voorts moet worden opgemerkt dat in het verslag van uw interview bij de DVZ werd opgetekend dat uw vader is geboren in Daya en dat uw moeder werd geboren in Behsud (Verklaring DVZ, punt 13A). Bij u en al uw broers en zussen werd Kabul als geboorteplaats neergeschreven (Verklaring DVZ, punt 5 en 17). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u op de DVZ uw correcte geboorteplaats hebt meegedeeld, maar dat de tolk dit zou hebben aangepast naar Kabul (CGVS, p. 3).

Ook over de regio van origine van uw echtgenoot, zijn uw verklaringen geenszins coherent. Zo liet u bij de DVZ optekenen dat uw echtgenoot geboren is in Kabul (Verklaring DVZ, punt 15a). Toen hier tijdens het persoonlijk onderhoud op werd teruggekomen, verklaarde u dat u niet weet waar uw echtgenoot is geboren (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u op de DVZ had verklaard dat hij in Kabul is geboren, ontkende u dit te hebben gezegd. U verklaarde dat u toen enkel had gezegd dat uw man in Afghanistan was geboren en dat de dossierbehandelaar zelf had opgeschreven dat uw man in Kabul was geboren (CGVS p. 14). U stelde tevens dat uw man afkomstig is van een regio die Sharshemah heet, maar u had er evenwel geen idee van in welke provincie die regio zich bevindt. U had dit nooit aan uw man gevraagd. U was wel van mening dat hij voor zijn vertrek naar Iran in Kabul had gewoond (CGVS, p. 13).

Aan uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk in Kabul kan evenmin geloof gehecht worden. Zo liet u bij de DVZ optekenen dat u twee broers heeft die in Kabul wonen (Verklaring DVZ, punt 17). U gaf toen ook te kennen dat u een dochter en een zus heeft die in Dasht-e Barchi wonen.

Toen u werd gevraagd in welke provincie Dasht-e Barchi ligt, gaf u evenwel aan dat u dit niet wist (Verklaring DVZ, punt 16 en 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek u beter op de hoogte van Dasht-e Barchi, want toen gaf u spontaan te kennen dat de meeste Hazara's in Kabul in Dasht-e Barchi wonen (CGVS, p. 8). Op basis van deze verklaringen blijkt dat u twee broers, een zus en een dochter heeft die in de stad Kabul wonen. Toen hierover bijkomende vragen werden gesteld om na te gaan in welke mate u een beroep zou kunnen doen op dit familiaal netwerk in het kader van een eventuele hervestiging in Kabul, gaf u evenwel erg ontwijkende en onaannemelijke antwoorden. U verklaarde dat uw dochter steeds huult aan de telefoon en dat u vermoedt dat ze u niet de waarheid vertelt. Gevraagd wat u daar precies mee bedoelde, verklaarde u dat ze u vertelt dat het niet goed met haar gaat. Maar wanneer u haar vraagt wat er aan de hand is, weigert ze om u meer informatie te geven. U vermoedt dat ze haar man heeft verloren bij een aanslag en stelt dat ze steeds wordt lastiggevallen door haar schoonmoeder bij wie zij en haar man zijn ingetrokken nadat haar man vier jaar geleden vanuit Iran werd gerepatriëerd (CGVS, p. 9). Dit zijn evenwel louter speculaties. Toen u werd gevraagd naar uw broers in Kabul, antwoordde u dat uw broers zich niet langer in Kabul bevinden. Vier maanden voor het persoonlijk onderhoud hebt u voor het laatst met hen gesproken. Toen hebben ze u meegedeeld dat ze van plan waren om Afghanistan te verlaten omdat de situatie er niet langer veilig was (CGVS, p. 9). Uw andere zus in Kabul is een weduwe. Van uw dochter in Kabul had u vernomen dat uw zus was ingetrokken bij één van uw broers in Kabul, maar dat ze recent samen met hen was weggetrokken (CGVS, p. 8). Gevraagd naar waar uw broers en zus waren verhuisd, antwoordde u dat u vier maanden geleden van uw dochter had vernomen dat uw broers en zus waren vertrokken nadat er twee explosies waren geweest in Kabul, maar dat u niet wist naar waar ze waren vertrokken. Toen hier dieper op werd ingegaan, gaf u telkens erg ontwijkende antwoorden. U stelde dat uw broers aan uw dochter hadden gezegd dat hun telefoons niet meer zouden werken in Kabul omdat ze weggingen, dat ze van plan waren om met een smokkelaar te reizen en dat ze verder niet meer informatie hadden gegeven (CGVS, p. 10). Het is evenwel weinig aannemelijk dat uw broers zouden meedelen dat ze weggingen uit Kabul, maar daarbij geen enkele informatie verstrekten over hun toekomstplannen of de plaats waar ze naar toe zouden gaan. Bijgevolg kan er geen geloof worden

gehecht uw verklaringen over het vertrek van uw broers en zus uit Kabul en lijkt alles erop te wijzen dat u geen zicht wil bieden op uw reëel familiaal netwerk in Kabul.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw voorgehouden afkomst uit de provincie Ghazni, noch aan uw verklaringen over uw familiaal netwerk in Afghanistan en de omstandigheden van uw verblijf in Iran. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen maakt u niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Bovendien blijkt uit het geheel van voorgaande vaststellingen dat u uw (oorspronkelijke) herkomst uit Kabul en het familiaal netwerk waarop u er kan terugvallen, bewust probeert achter te houden voor de asielinstanties. Bijgevolg kan het CGVS redelijkerwijze vermoeden dat u nog steeds over een netwerk beschikt in Kabul en dat u zich in geval van terugkeer naar Afghanistan in de stad Kabul kan vestigen waar er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben.

De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de twee medische attesten van huisarts Myriam Thiry waarin wordt vermeld dat u lijdt aan depressie en meerdere psychosomatische klachten in een context van posttraumatische stress en kampt met geheugenproblemen, hoofdpijn en angst, moet worden opgemerkt dat op basis van deze summiere documenten geenszins kan worden opgemaakt op basis van welke bevindingen de huisarts tot deze verregaande conclusies is gekomen. Daarnaast legt u een attest neer van een psycholoog over de psychologische opvolging die u krijgt sinds mei 2017. Daarin wordt gesteld dat u lijdt aan depressie en klaagt over geheugenproblemen. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, moet worden opgemerkt dat de kwaliteit van het persoonlijk onderhoud en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw verzoek op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikelen 3 en 6 EVRM, artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie") schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011".

Zij meent dat een gebrekkig onderzoek werd gevoerd en de commissaris-generaal niet heeft meegewerkt. Hierbij gaat zij in op het onderzoek naar het langdurige verblijf in Iran dat zeer gebrekkig is.

Primo is verzoekster van oordeel dat de commissaris-generaal onvoldoende medewerking heeft verleend tijdens de procedure. Het verzoek om internationale bescherming dateert van 20 november 2015. Verzoekster stelt dat haar rechten van verdediging zijn geschonden, daar de commissaris-generaal het onderzoek met betrekking tot het langdurige verblijf in Iran zeer arbitrair en onzorgvuldig heeft gevoerd, minstens werd de motiveringsplicht geschonden. De notities van het persoonlijk onderhoud moeten met de nodige aandacht worden gelezen, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster zeer veel informatie heeft aangereikt waaruit kan worden vastgesteld dat ze inderdaad in Iran hebben verbleven als Afghaanse vluchtelingen en dit voor een zeer lange tijd. Slechts een fractie van haar verklaringen werden op geloofwaardigheid getoetst. Zeer veel relevante verklaringen worden onbesproken gelaten, nochtans is dit belangrijk om verzoeksters verblijf in Iran te bepalen.

Secundo stelt verzoekster vast dat geen rekening werd gehouden met haar verklaringen over haar langdurige verblijf in Iran. Minstens heeft de commissaris-generaal geen ernstige poging ondernomen om dit langdurig verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling te onderzoeken. Hoewel verzoekster een uiterst kwetsbaar profiel heeft en hoewel zij zelf een attest van psycholoog F. Descheemaeker voorlegde tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat zij lijdt aan depressie en last heeft van geheugenproblemen blijkt dat verzoekster heeft meegewerkt en informatie heeft aangereikt over de registratie, en dus over haar status en die van Afghanen, in Iran. Hoewel verzoekster zeer kwetsbaar is en geheugenproblemen heeft, kon de commissaris-generaal haar bevragen over het dagelijkse leven in Iran. Zij is niet bevraagd geweest over het reilen en zeilen van Iran en met name wat er gaande was in de provincie Teheran, noch is ze voldoende gehoord over het dagelijkse leven in Iran. Uit de objectieve informatie blijkt dat er in Iran in 2009 zich protesten voordeden naar aanleiding van de verkiezingen. Waarom verzoekster niet werd bevraagd over de Iraanse politici (zoals de heer Hossein Mousavi, die een belangrijke rol speelde bij de protesten in 2009), presidenten, machthebbers in Teheran (zoals de gouverneur van Teheran), religieuze leiders of andere belangrijke elementen is een raadsel. Daargelaten dat weinig of geen rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen omtrent haar ervaringen als Afghaan in Iran, dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal zijn twijfels niet moest steunen op grond van buikgevoelens en vermoedens, maar dit diende te concretiseren aan de hand van objectieve informatie. Uit de praktijk van verzoeksters raadsman blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers ook bevraagt over het dagelijkse leven in Iran. Zo kon verzoekster worden ondervraagd omtrent de kipcrisis die zich in Iran heeft voorgedaan. Verzoekster werd niet correct en enkel à charge gehoord.

Ten onrechte heeft de bestreden beslissing bijzonder veel aandacht besteedt aan de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl zij toch een geldige reden opwerpt dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag niet goed heeft begrepen. *A fortiori* verklaarde ze tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze dacht dat ze haar vroegen of ze op dat moment een verblijfsvergunning bij zich had en dat ze daarom ontkennend heeft gerepliceerd.

De commissaris-generaal betwist zeer veel elementen niet:

- Dat verzoekster de Afghaanse nationaliteit heeft;
- De familiesamenstelling van verzoekster;
- Het sociale leven in Iran;
- Dat verzoeksters echtgenoot in Iran verblijft en dit in precare omstandigheden;
- Dat verzoekster kennis heeft van de registratieproces, wat een zeer belangrijk element vormt voor de Afghaanse vluchtelingen in Iran;
- Het wordt niet betwist dat verzoekster contacten heeft in Iran en weet heeft van de Afghaanse gemeenschap in Iran;
- Het wordt ook niet betwist dat verzoekster op een bijzondere wijze gehuwd is.

De bestreden beslissing is bijgevolg inherent, niet coherent en mist feitelijk grondslag.

Met betrekking tot de regio van haar afkomst dient te worden gewezen dat verzoekster een alleenstaande vrouw is die bovendien een lang verblijf kent in Iran. Indien rekening wordt gehouden met verzoeksters kwetsbaarheid en lang verblijf in Iran en haar geheugenproblematiek kan worden vastgesteld dat in verzoeksters geval verzachtende omstandigheden aanwezig zijn en dat haar het voordeel van twijfel dient te worden gegund. Het feit dat ze over Ghazni weinig weet is logisch, aangezien haar familie verhuisde toen ze zeer jong was. Het feit dat verzoekster weinig informatie heeft omtrent haar oorspronkelijke regio is geenszins onlogisch en komt overeen met een profiel van een Afghaanse vluchteling in Iran met een lang verblijf. Bovendien kan verzoekster wel duidelijkheid verschaffen omtrent haar district. Het feit dat het anders wordt geschreven kan verzoekster niet worden kwalijk genomen.

Geconcludeerd kan worden dat de commissaris-generaal onder meer niet zorgvuldig heeft gehandeld. De bestreden beslissing is voorts niet gesteund op pertinente of toelaatbare motieven die deze niet schragen.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met verzoeksters kwetsbaarheid en die van haar kinderen. Bij twijfel dienden de kinderen eventueel te worden uitgenodigd voor een gehoor om eventueel een en ander vast te stellen. Door verzoekster niet correct te horen en geen rekening te houden met haar kwetsbaarheid en lang verblijf in Iran, gaat de commissaris-generaal voorbij aan het feit dat verzoekster tot een bepaalde sociale groep behoort, namelijk een Afghaanse vrouw die een lang verblijf in Iran kent die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen, bij terugkeer naar Afghanistan zal schenden. De commissaris-generaal is onzorgvuldig en diende verzoekster hieromtrent bevragen. Het onderzoek is dus gebrekkig, minstens is er sprake van een schending inzake de motiveringsplicht. Ten overvloede, gelet op verzoeksters lang verblijf in Iran, staat ook vast dat haar normen en waarden, en aldus gedragingen, anders zijn dan iemand die heel zijn leven in Afghanistan heeft gewoond. Zij hanteert hierover nog algemene landeninformatie van ASYLOS, Migration Policy Institute en UNHCR. Ook verwijst zij naar rechtspraak van UKAIT.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, vraagt verzoekster zich af hoe zij zich als alleenstaande vrouw in Afghanistan moet vestigen, terwijl haar echtgenoot in Iran verblijft. Zij refereert naar rechtspraak van de Raad, *Guidelines* van UNHCR en een rapport van de VN Veiligheidsraad.

Het geweld op dit moment neemt grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Bovendien zal verzoekster, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan haar lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt zij *de facto* een IDP. Het gegeven dat verzoekster zich in een vreemde gemeenschap, België, heeft gevestigd wilt geenszins zeggen dat zij zich nogmaals zouden kunnen vestigen in Afghanistan. De interpretatie van de commissaris-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus is aldus te beperkt. Hij verwaarloost de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken bij het verzoekschrift:

- Artikel "*Iraanse presidentverkiezingen 2009*" van wikipedia.org (stuk 2);
- Artikel "*2011-12 Iranian protests*" van wikipedia.org (stuk 3);
- Artikel "*Public Holidays in Iran*" van wikipedia.org (stuk 4);
- Artikel "*Iranian Green movement*" van wikipedia.org (stuk 5);
- Artikel "*Islamic Revolutionary Guard Corps*" van wikipedia.org (stuk 6);
- Artikel "*Iran's 'Chicken crisis' is simmering political issue*" van Reuters van 22 juli 2012 (stuk 7);

- Artikel "Economische onrust zal politieke koers Iran niet veranderen" van Mo*Magazine van 4 oktober 2012 (stuk 8);
- Artikel "Provincies van Iran" van wikipedia.org (stuk 9);
- Artikel "Water crisis in Iran: a desperate call for action" van Tehran Times van 7 mei 2016 (stuk 10);
- Artikel "Water crisis in Iran" van wikipedia.org (stuk 11);
- Artikel "Iran increases electricity price by 25 percent" van Trend News Agency van 28 februari 2014 (stuk 12);
- Rapport "Second-generation Afghans in Iran: Integration, Identity and Return" van AREU van april 2008 (stuk 13);
- Artikel "Iran Sent Them to Syria. Now Afghan Fighters Are a Worry at Home" van The New York Times 11 november 2017 (stuk 14);
- Artikel "Education in Iran" van wenr;wes.org van 7 februari 2017 (stuk 15).

2.1.3. In de nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen als volgt:

"2.1.1 Verzoekster is het niet eens met de bestreden beslissing en vraagt in hoeforde deze te hervormen en haar het vluchtelingenstatuut toe te kennen.

2.1.2 Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.1.3 Waar verzoekster zich beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst verweerder erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen (RvV, nr. 110 910 van 27 september 2013; RvV, nr. 121 799 van 28 maart 2014).

2.1.4 Waar verzoekster een schending van art. 15 van de richtlijn 2011/95/EU aanhaalt, wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit in casu evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van art. 15 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.1.5 De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de beslissing, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is (RvV, nr. 132 832 van 5 november 2014).

2.1.6 Wat betreft de opgeworpen schending van het recht op een eerlijk proces conform artikel 6 E.V.R.M., antwoordt verweerder dat volgens de rechtspraak van de Raad van State (ingevolge het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 5 oktober 2000) artikel 6 E.V.R.M. niet kan worden ingeroepen ten aanzien van beslissingen die betrekking hebben op de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied (RvS, nr. 91.937 van 2 januari 2001; RvS, nr. 92.573 van 24 januari 2001; RvV, nr. 13.636 van 3 juli 2008; RvV, nr. 9.617 van 9 april 2008; RvV, nr. 53 793 van 23 december 2010). Artikel 6 E.V.R.M. is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassingsfeer van artikel 6 E.V.R.M. valt (RvS, nrs. 100.526 en 100.528 van 5 november 2001; RvS, nr. 102.201 van 20 december 2001; RvS, nr. 139.095 van 12 januari 2005).

2.1.7 Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153; RvV, 75.480 van 20 februari 2012; RvV, nr. 98 979 van 15 maart 2013; RvV, nr. 105 886 van 25 juni 2013; RvV, nr. 117 227 van 20 januari 2014).

2.1.8 Waar verzoekster de motieven van de bestreden beslissing betwist, antwoordt verweerder dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Verweerder merkt op dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verweerder benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoekster toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoeksters asielaanvraag ongegrond is. Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. In casu werd vastgesteld dat verzoeksters verklaringen over haar voorgehouden afkomst uit de provincie Ghazni en haar familiaal netwerk in de stad Kabul geenszins coherent en doorleefd zijn. Ook kon geen geloof gehecht worden aan de omstandigheden van verzoeksters verblijf in Iran. Gelet op bovenstaande vaststellingen, meent verweerder dat de Commissaris-generaal terecht aan verzoekster de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Waar verzoekster uiteenzet dat zij moet beschouwd worden als deel uitmakend van een sociale groep en als alleenstaande vrouw met kinderen bij terugkeer naar Afghanistan, antwoordt verweerder dat gelet op verzoeksters weigering enig zicht te bieden op haar werkelijke familiale netwerk, haar verblijfsomstandigheden in Iran en haar ongeloofwaardige voorgehouden afkomst uit de provincie Ghazni, zij geenszins aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als alleenstaande vrouw beschouwd dient te worden.

2.1.9 Wat het verweer van verzoekster betreffende haar nood aan subsidiaire bescherming betreft, voegt verweerder bij deze nota het rapport EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en verwijst naar de analyse van dit rapport betreffende de veiligheidssituatie in Kabul opgenomen in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De bestreden beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet nuttig kan worden aangevoerd (RvV, nr. 98 982 van 15 maart 2013).

Verweerder meent dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet opgaat, aangezien verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken (Rvv, nr. 9919 van 14 april 2008; RvV, nr. 895 van 20 juli 2007).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft de Commissaris-generaal terecht beslist dat de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster kan worden toegekend. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en zijn afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond."

Bij de nota voegt de commissaris-generaal het EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation"* van december 2017.

2.1.4. In een aanvullende nota van 5 december 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten:

- UNHCR's "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- COI Focus *"Afghanistan Security Situation in Kabul City"* van Cedoca van 24 april 2018;
- EASO-rapport *Afghanistan Security Situation Update* van mei 2018;
- EASO-rapport *"Country Guidance Afghanistan"* van juni 2018.

2.1.5. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met volgende stukken:

- een attest gezinssamenstelling van de Iraanse Dienst Vreemdelingenzaken, met beëdigde vertaling naar het Nederlands (stuk 1);
- informatie van UNHCR BELUX over verzoeksters statuut in Iran (stukken 2-4);
- een medisch attest van arts A. Lacour van 22 november 2018 (stuk 5);
- foto's van verzoekster en haar man (stuk 6); deze foto's bevinden zich al in het administratief dossier (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 4);
- enveloppe waarmee stuk 1 werd verstuurd (stuk 7);
- kopie van nieuwe Iraanse verblijfskaarten van verzoeksters man en dochter (stuk 8).

2.2. De bestreden beslissing stelt vast dat (i) er geen geloof gehecht kan worden aan de omstandigheden van verzoeksters verblijf in Iran, en (ii) verzoeksters verklaringen over haar voorgehouden afkomst uit de provincie Ghazni en haar familiaal netwerk in de stad Kabul geenszins coherent en doorleefd zijn. De nota met opmerkingen herhaalt slechts bovenstaande vaststellingen die aan de basis liggen om verzoekster de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verzoekster stelt dat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd, waarbij geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid en haar lang verblijf in Iran. Ter terechtzitting legt verzoekster bijkomende documenten neer ter staving van haar statuut als vluchteling in Iran en ter staving van haar verblijf en dat van haar echtgenoot en dochter als vluchteling in Iran. De nieuwe elementen dienen aan een verder onderzoek te worden onderworpen en verzoekster moet hierover opnieuw worden gehoord. Het is bovendien ongezien dat een analfabete vrouw een papier met aantekeningen, door haar zoon neergeschreven, hanteert om de zaken die ze was vergeten te vertellen bij aanvang van de procedure af te lezen, maar daarna verklaart dat zij niet kan lezen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3 en 12). De Raad acht een nieuw gehoor nodig om verzoeksters profiel, herkomst, verblijf en vluchtmotieven uit te klaren en een beoordeling van haar nood aan bescherming te maken. De bestreden beslissing is gebaseerd op een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek, wat een substantiële onregelmatigheid betreft, die door de Raad niet kan worden hersteld.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 april 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP